

[Bertel Haarder]

det var jo ikke folketinget, der var mislykket ved den lejlighed. Arbejdet i kulegravningsbanden førte faktisk til resultater. Det var den daværende statsminister, som rystede på hånden og var skyld i, at det for eftertiden kom til at tage sig ud som en fiasko.

Hvis et stort flertal kunne gå sammen om at hugge nogle knuder over, beskære nogle privilegier, slagte nogle hellige køer, så kunne vi for en stund give pokker i yderpartierne, især på venstrefløjen, som vil have så mange penge til alting, og så kunne vi stå sammen om at forsvare helheden over for særinteresserne. Vi ville alle vinde derved, og folkestyret ville vinde respekt derved. Så ville folk sige: ja, ja, nu finder de da ud af noget derinde på Christiansborg.

Vi forstår ikke, at man ikke har grebet denne udstrakte hånd, specielt da man her i weekenden har demonstreret, at man udmærket ved, at der skal ske noget med dansk økonomi. Hvorfor har man så afvist denne udstrakte hånd? Må jeg spørge: havde man tænkt sig, at den følgelovgivning, man taler om, skulle være gennemført sammen med SF? Ja men hvorfor begynder man så med at afvise en udstrakt hånd fra dem, som man nødvendigvis må have forestillet sig at en følgelovgivning skulle have været gennemført sammen med? Vi forstår det faktisk ikke.

Når vi undlader at stille ændringsforslag til de enkelte konti, skyldes det ikke, at vi har et mindre stærkt ønske om forbedring af finanslovsforslaget, end vi har haft de tidligere år. Tværtimod er behovet større end i tidligere år. Men vi ønsker resultater og ikke virkningsløse demonstrationer. Vi ved, at det radikale venstre føler sig bundet af sidste års forlig om finansloven, og at der dermed er et flertal imod alle vore ændringsforslag, medmindre vi kan få de radikale eller regeringen til at gå med på dem, og derfor satses vi så hårdt på udgiftsreformudvalget, som giver størst mulighed for resultater.

Det betyder altså ikke, at der er synspunkter, vi har opgivet. Vi mener ikke, at vi i vores hidtidige forslag har sat sparemålet for højt. Tiden har tværtimod givet os ret, og vores forslag om en effektiv gældssanering i landbruget og en dynamisk erhvervsskattepolitik er ganske enkelt blevet piskende nødvendige. Der ligger utallige arbejdspladser og venter på en politik, som giver optimisme og medbør. Vi skal generere et sådant opsving.

Jeg lægger vægt på det, fordi statsministeren, arbejdsministeren, økonomiministerens og finansministeren alle sammen siger, at vi tror, vi kan spare os til balance. Nej, det har vi aldrig sagt. Vi vil producere os til balance. Det er alene for at sætte gang i produktion og beskæftigelse, vi ønsker besparelser gennemført. Vi vil jo bruge besparelserne til lettelser for de erhverv, som alene kan lukke hullet i statskassen. Det er jo det, regeringen selv betegner som den eneste vej.

I den finanslov, vi ønsker, er der plads til en sådan dynamisk politik. I regeringens finanslov er der ikke plads til det. Vores politik er ekspansiv – regeringens er stagnerende. Vi kan skaffe pengene – regeringen klamrer sig til ethvert eksisterende overforbrug og undergraver derved muligheden for at bære en stor offentlig sektor på længere sigt.

Lad mig bare i flæng nævne sundhedssektoren, hvor vi i morgen eller i overmorgen i finansudvalget skal se på disse 93 nye stillinger på rigshospitalet. Hvor var det nødvendigt med disse hviletidsbestemmelser! Danmark kunne slet ikke være disse bestemmelser foruden! Der var ganske vist 45.000 patienter på venteliste, men nej, det spiller ingen rolle, det beskæftiger regeringen sig ikke med. Nej, hviletidsbestemmelserne skal der være penge til, og erhvervslivet kan rende og hoppe, og patienterne kan rende og hoppe. Det tror jeg egentlig er et godt symbol på regeringens måde at prioritere tingene på.

Socialindkomsten er også symbolsk. Fordi man ikke kan styre udgifterne, må man skære ned på gamle, hæderkronede, velerhvervede ydelser, som folk har kunnet modtage i de sidste 20 år, uden at det skulle reguleres hverken på den ene eller den anden måde. Pludselig er der ikke råd til disse ting, fordi regeringen har ladet apparatet vokse, fordi man ikke har kontrol over situationen.

Familiepolitikken er også et godt eksempel. Hvis man kunne klare sig med fru Eva Gredals normeringer, så var der mange ting, man kunne gøre for børnene og for småbørnsforældrene, men det kan man altså heller ikke styre, specielt ikke i socialdemokratiske kommuner.

Panuminstituttet skal absolut bygges. Det er nødvendigt. Der skal ganske vist ske en halvering af antallet af lægestuderende og tandlægestuderende, men Panuminstituttet til flere hundrede millioner kroner skal bygges,